

Bona nit, el Prat!

Bona nit, pratencs i pratenques!

Es todo un honor estar aqui hoy con vosotros!

He de confessar que quan em van proposar fer aquest pregó, vaig sentir molta il·lusió, però també *un poquito de vertigo*. Estar en aquest balcó és una responsabilitat molt gran. Perquè no hi ha res més bonic que el reconeixement de la teva pròpia gent, de la ciutat on vas créixer i on vas aprendre a mirar el món.

Moltíssimes gràcies a l'alcaldeessa, l'Alba Bou, i també a l'Anna Martín, per la confiança, per pensar en mi i per seguir la meva trajectòria artística amb tant d'afecte.

Quan em vaig asseure davant del paper en blanc per preparar aquestes paraules, no sabia per on començar. Com es pot resumir en deu minuts què significa el Prat per a mi? Com puc explicar la manera com aquesta ciutat ha marcat cadascun dels meus passos? Com a tots vosaltres, de sobte em van venir molts records: rialles, llàgrimes, moments d'il·lusió, d'altres de decepció, cares, converses... tota una vida.

El nostre Prat és una terra de contrastos: tenim la platja, la ciutat, els camps del delta, l'aeroport... Però més enllà de la geografia, allò que fa únic el Prat, allò que el defineix de veritat, és la qualitat humana de la seva gent. I per això vull dedicar aquest pregó a les persones que m'han acompanyat i que han fet possible que avui estigui aquí amb tots vosaltres.

Primero de todo! Jo soc filla de la Tere i del Clemente. Soc germana del Sergi i tieta orgullosíssima de la Lola. Soc neta, neboda, cosina i amiga. Soc una pratenca del barri de la Granja. I també soc pintora.

Per mi, la meva família sempre ha representat el valor del treball dur, de la disciplina, del compromís sincer *y del tirar palante con la cabeza bien alta*. I la meva neboda Lola, que avui em mira, representa el futur, la continuïtat i l'esperança.

Com a artista, soc una persona molt sensorial. I quan intento rescatar records de quan era petita, sempre em ve a la memòria una olor molt concreta: l'olor de paper i de llibres. De fet, aquest mateix pregó el vaig acabar d'escriure a la Biblioteca Antonio Martín, un dels espais que van construir la meva infància i que van forjar la meva educació.

Penseu que abans de la tarifa plana d'internet, allò que teníem era la biblioteca i la seva mítica fotocopidora en blanc i negre! Allà vaig passar tardes senceres fent els

treballs de l'escola *y sudando la gota gorda estudiando*. Però la biblioteca no era només un centre d'estudi; era el nostre punt de trobada on quedàvem amb els amics. En aquella època, com molts recordareu, la biblioteca era al carrer de Ramon Llull número 16.

I a la primera planta d'aquell edifici hi havia la meva estimadíssima Escola d'Arts Visuals del Prat. O com en dèiem aleshores a casa: l'Escola d'Arts, l'Escola de Dibuix, o simplement «l'Escola». L'Escola va ser la meva segona família, el lloc on vaig créixer com a creadora, però sobretot com a persona.

Si tanco els ulls, encara puc sentir perfectament l'olor d'oli i de trementina que omplia aquells passadissos. De nena, les meves tardes consistien en el soroll dels llapis sobre el paper, en una atmosfera de silenci i calma. L'Escola era un espai segur que va alimentar la curiositat *de una niña inquieta*.

Eren unes aules modestes, *nada de lujos*, però que ens van proporcionar allò que realment importa: una formació pública de qualitat, amb uns professors excel·lents i, encara més, persones extraordinàries. Érem una petita comunitat de gent que es reunia per aprendre, compartir inquietuds i entendre la creativitat com un estil de vida.

Vull aprofitar aquest moment per recordar que enguany es compleixen 50 anys des que el nostre estimat Josep Mayol, amb el suport de l'Ajuntament, va fundar l'Escola d'Arts a les golfes de Torre Balcells.

Feliç aniversari, Escola!

Dels 5 als 17 anys, vaig pujar aquelles escales pràcticament cada dia. I això va ser possible gràcies al meu pare, que, en sortir de la feina, agafava la moto corrents per portar-me a classe. *Gracias, papa, porque creo que ese esfuerzo al final ha valido la pena*.

Avui, vull donar les gràcies públicament a tots els qui van fer possible aquella màgia: a tot l'equip d'artistes i educadors. A la Maite, al Diego, al Fernando, a la Gemma, a la Teresa, al Toni, a l'Olga... I també als qui més tard van convertir-se en col·legues: a la Laia, a la Dolors, a la Montse, a la Rosa, a l'Alba, a l'Encarna, a l'Elisa... Molts ànims i força a tot l'equip docent actual, *que continua llevando este barco viento en popa!*

És des d'aquest balcó que vull reivindicar el valor incalculable dels espais públics dedicats a la cultura. Hauríem d'estar orgullosos que els tenim. Segons la meva opinió, l'art i la creativitat són les eines que permeten a una societat pensar, tenir perspectiva i relacionar-se amb el món.

I és de la mateixa manera que crec cegament en l'educació pública. Uns bons mestres i unes bones escoles són, i seran sempre, la millor inversió de futur que pot fer un poble.

Jo vaig créixer a l'Escola de la Granja, una escola petita i acollidora, amb aules d'uns 22 alumnes, i d'on han sortit dones i homes excel·lents. Una abraçada també als meus companys d'aquella època.

Després va arribar l'adolescència a l'Institut Baldiri Guilera, cursant l'ESO i el Batxillerat Artístic. D'aquells anys recordo la confusió emocional típica de l'edat, els primers amors i les primeres festes... però també una ambició gran per aprendre, la mateixa que em va empènyer a estudiar Belles Arts a la Universitat de Barcelona.

Durant els anys d'universitat, mentre acabava la carrera i donava classes a l'Escola d'Arts, no sé com, però també vaig trobar temps per començar amb el que seria el meu primer taller.

Un local molt modest a la Granja, que ben aviat es va ampliar i es va convertir en Lambada, un espai creatiu que vaig compartir amb la meva amiga Vane i amb en Jose, i del qual m'emporto moltíssims records.

Lambada va ser un exemple d'aquesta energia creativa i emprenedora que sempre hi ha hagut entre els joves del Prat.

D'aquella època també recordo amb molt d'afecte el projecte col·lectiu *Gallum Gallum* i l'emoció d'inaugurar la meva primera exposició individual a Torre Balcells.

Soc molt feliç perquè visc de la pintura i de la meva passió. L'art m'ha permès viatjar i exposar arreu del món. Però us he de confessar un secret: no hi ha res que es compari amb el sentiment de pujar a un avió, aterrar al Prat, arribar a casa, posar-te la bata i asseure't al sofà a mirar la tele amb la teva mare.

Para mi el lujo más grande és baixar a la plaça a menjar pipes mentre veus les veïnes xerrant als bancs; és el *mercadillo* dels dijous; és fer una canya o un tallat a qualsevol hora al carrer Major. Són aquestes petites converses espontànies de carrer que no existeixen enlloc més, és el que ens defineix com a pratencs. El caliu, la proximitat i el sentiment de comunitat són l'autèntic ADN del Prat!

Ara, després de catorze anys vivint a l'estranger i observant altres realitats, valoro molt més tot allò que abans, potser, donava per descomptat: la nostra llibertat quotidiana i aquest caràcter potablava tan nostre. Som una ciutat de treballadors, de gent valenta que s'esforça cada dia, tal com ho van fer els nostres pares. Li devem un agraïment infinit a tota aquesta generació que, amb molt de *curro*, ens va donar tot allò que potser ells no van poder tenir.

He tingut la sort immensa de poder anar molt lluny, però he tingut encara una sort més gran: la de no oblidar mai d'on vinc. Porto amb molt d'orgull el *código postal* 08820 allà on vaig, presumint sempre de ser del Prat: una ciutat acollidora, generosa, emprenedora, culta i viva. *Orgullo potablava siempre!*

I ara, pratencs i pratenques, ha arribat el nostre moment! Sortiu als carrers, balleu, abraceu-vos, canteu, rieu i gaudiu d'aquests dies de festa amb la gent que estimeu!

Que comenci la festa!

Visca la Festa Major!

I visca el Prat!